

Lathrain

2

De tocht

Anna López Dekker

Deel 1

De Geheugenbewaarster

Hoofdstuk 1

Ze loopt aangelijnd achter hem aan, precies zoals het hoort, en Dalnohr weet dat ze keurig haar ogen neergeslagen houdt. Niemand die hen samen ziet zal ooit de waarheid kunnen vermoeden. Op het oog zijn ze gewoon een elf en zijn mensje, op doorreis naar zijn retraiteplek. Hij voelt echter hoe gespannen Qelarha is, hoe bang om iets verkeerd te doen. Iets te uitbundig bewegen misschien, of hem niet naar behoren aanspreken. Ze mogen absoluut niet door de mand vallen, daar zijn ze het allebei over eens.

Daarom is het Qelarha zelf die erop heeft aangedrongen aan de lijn te lopen, alsof ze een gewoon mensje is. Dalnohr had liever een andere manier gevonden, want hem zit deze situatie ook bepaald niet lekker. Maar zijn meisje, zijn lieveling, heeft gelijk: ze kunnen het niet riskeren om uit de toon te vallen. Niet als ze de informatie willen verkrijgen die ze zoeken. Om die te vinden moeten ze immers in het hart van de elfenwereld zijn, waar mensen bijna een rariteit zijn en goed onder de duim dienen te worden gehouden. Het kleinste zweempje van nieuwerwetse ideeën van Dalnohrs kant en geen enkele wijze zal ooit met hem willen praten.

Hoewel... ‘Wijze’? Zoals hij de elfen in deze nederzetting inschat, kan Dalnohr zich moeilijk voorstellen dat hij hier de wijsheid kan vinden die hij nodig heeft. Niet als de elf die hij zoekt van hetzelfde slag is van degenen die Qelarha en hem nu vanuit hun ooghoeken, met misprijzende blikken nakijken. Ze zullen het uiteraard nooit openlijk uitspreken; ze zullen er zelfs voor waken om het te denken, niet in zoveel woorden in ieder geval. Maar Dalnohr kan zelfs zonder de *lath* – de denkspraak – hun gedachten voelen.

Qelarha kan ze horen: zij wel. Haar lath is onderhand zo sterk ontwikkeld dat ze bijna alles kan opvangen, ook al is het absoluut niet voor haar bestemd. Dat zou niet moeten gebeuren. Dalnohr heeft haar geleerd hoe ze zich ervoor af moet schermen en het is allesbehalve moeilijk. Alleen, dit is pas de vierde keer dat ze met zoveel gedachten tegelijk te maken heeft, en de eerste keer dat ze allemaal zo vreselijk negatief zijn. De elfen hebben geen specifieke reden voor hun afkeer: het is hun aanwezigheid zelf die hun dwars zit. Ze houden duidelijk niet van buitenstaanders hier, en van mensen al helemaal niet. Ze zou niets liever willen dan hun afkeer buitensluiten, maar het lukt haar niet. Ze is te druk bezig met het naar buiten toe afschermen van haar eigen gedachten om zich voor die van anderen af te kunnen schermen. Dat eerste is op dit moment belangrijker. Het zou een ramp zijn als iemand hier door zou krijgen dat zij de denkspraak beheerst.

Tegelijkertijd moet ze ervoor zorgen dat ze de andere mensen, die ze zo nu en dan tegenkomen, zoveel mogelijk negeert. Ze zien er zo vertrappt uit, zo gekleineerd, dat ze in woede zou kunnen ontsteken als ze aandacht aan hen zou besteden. Letterlijk ontsteken: als ze boos wordt, ontstaan er de laatste tijd vaak vlammen, net zoals toen haar magie ontwaakte. Naderhand is het een tijdlang niet voorgekomen, maar sinds ze op reis zijn, is het meermalen gebeurd. Een aantal keren was dat bij een stevig meningsverschil tussen haar en Dalnohr, maar ook een keer terwijl ze in een elfennederzetting waren en ze zag hoe een mens geslagen werd. Gelukkig is ze tegenwoordig in staat om het vuur tot haar handen te beperken – soms zijn het zelfs alleen maar vonken – maar het mag uiteraard niemand opvallen. Daarom klemt ze, zo onopvallend als ze kan, haar tanden op elkaar en legt een waas over haar gedachten terwijl ze achter Dalnohr aan loopt. Ze moet ervoor zorgen dat ze alert genoeg blijft om de kleinste aanwijzing van hem op te volgen.

Dalnohr is opgelucht wanneer Qelarha, zodra hij stopt, onmiddellijk op haar knieën naast hem komt liggen. Hij is er onderhand zo aan gewend geraakt om in denkspraak met haar te communiceren, dat hij er nerveus van wordt dat het nu niet kan. Hij strijkt lichtjes en onopvallend langs haar schouder en richt dan zijn aandacht op de elfijne die voor hem staat. Ze kijkt hem, als enige in de nederzetting tot zover, welwillend aan en knikt hem toe ten teken dat ze bereid is hem te woord te staan. Hij buigt licht om zijn dank te tonen alvorens hij van wal steekt: “Mijn naam is Dalnohr, zoon van Vaylissah en Erunys, uit het Witte Woud, dat ligt bij de Zuidelijke rivieren,” stelt hij zich formeel voor. “Ik ben op doorreis naar mijn retraiteplek en wilde van de gelegenheid gebruik maken om een aantal wijzen te raadplegen...”

De wenkbrauwen van de elfijne schieten verbaasd omhoog. Ze werpt een steelse blik op het mensenmeisje dat naast Dalnohr knielt. Hij begrijpt haar verraste reactie maar al te goed: hij is ver van huis, abnormaal ver voor een elf op retraite, laat staan eentje met een mens op sleeptouw. Naast hem spant Qelarha onbewust haar schouders en weer strijkt hij er even langs, waarna hij zijn gesprekspartner een – naar hij hoopt – ontwapenende glimlach schenkt.

“Ach ja,” antwoordt hij verontschuldigend op de onuitgesproken vraag. “Ik wilde er helemaal uit zijn met dit meisje, op een plek ver weg van de mensenwereld. Eens kijken of ze haar soort eindelijk een keer uit haar hoofd kan krijgen. Je weet hoe snel ze afgeleid raken.”

De elfijne knikt begrijpend en vraagt: “Ben je een geschiedvorser?”

“Nee, niet echt. Ik ben woudbeschermer en was ooit darhan. Ik hoop eigenlijk iets te horen over de geschiedenis van de Ziekte, vooral nu die steeds agressiever wordt. Gewoon, professionele nieuwsgierigheid. Ik heb jaren tegen de Ziekte gevochten maar weet er eigenlijk nauwelijks iets van af.”

Weer knikt zijn gesprekspartner. Uit haar gezicht spreekt niet het kleinste beetje twijfel over zijn verhaal, en ook haar gedachten verraden geen wantrouwen. Daar had Dalnohr al op gerekend toen hij be-

sloot om de waarheid te vertellen; elke elf wil immers zijn of haar wereld beter leren begrijpen.

“Ik weet niet of Lejas je daarmee kan helpen,” merkt ze enigszins droog op. “Hij richt zich voornamelijk op de verhoudingen tussen elfen en mensen, en op hoe die zo zijn gekomen.” Weer werpt ze een steelse blik op Qelarha, deze keer bijna misprijzend. Ze kan duidelijk niet begrijpen wat een elf ooit in een mens zou kunnen zien. Toch klinkt ze oprecht behulpzaam wanneer ze eraan toevoegt: “Ik zal hem aanroepen en dan wijs ik je de weg. Ik weet bijna zeker dat hij jou en jouw ... mensje maar al te graag zal ontmoeten.” Haar ogen worden even glazig ten teken dat ze bezig is om op afstand te communiceren. Even later knikt ze Dalnohr toe dat hij haar mag volgen.

Qelarha is opgelucht. Ze was al bang dat ze hier weggestuurd zouden worden. Nou, ja, niet met zoveel woorden natuurlijk, daar zijn elfen veel te hoffelijk voor. Zoiets zou nooit gebeuren, weet ze van Dalnohr. Wel zijn Qelarha en hij eens letterlijk uit een van de elfennederzettingen die ze hebben bezocht weggekeken. Ze moet zich inhouden om niet te gaan rillen bij de herinnering aan al die donkere, haatdragende blikken. Zelfs Dalnohr was toen geschokt. Dat was in het tweede plaatsje dat ze hadden bezocht, in het hart van het Blauwe Woud, bijna in de bergen. Later heeft Dalnohr haar uitgelegd dat veel van deze elfen de mensen verantwoordelijk houden voor het uitbreken van de Ziekte, maar dat zo'n reactie zelfs voor hen overdreven was. De wijze met wie ze in die nederzetting wilden spreken, hebben ze niet te zien gekregen. Evenmin zijn ze er ooit achtergekomen wat de elfen daar ertoe heeft gebracht zich zo vijandig tegenover hen op te stellen.

De hele reis is tot nog toe een teleurstelling geweest voor Qelarha. Ze weet dat het naïef van haar is, maar ze had gehoopt dat ze al lang de informatie zouden hebben gevonden die ze nodig hebben. De Geheugenbewaarster, naar haar zijn ze op zoek: naar degene die hun kan vertellen hoe de Ziekte genezen kan worden, of op z'n minst een aan-

wijzing kan geven om hen op weg te helpen. Daar gaat het allemaal om, de Ziekte genezen. De donkere, alles vernietigende energie die het leven zuigt uit elke plek waar het opduikt. Waar de Ziekte heerst, sterft alle leven een vaak langzame, altijd gruwelijke dood. Dat is op zichzelf al erg genoeg, maar het probleem wordt de laatste tijd langzaam aan steeds erger. De leefwereld van de elfen is in gevaar, en uiteindelijk zal dat ook voor die van de mensen gelden. De tijd dringt. Dit vruchteloze zoek kunnen ze zich niet veroorloven.

Lejas, de wijze van de nederzetting, ontvangt Dalnohr en zijn mensenmeisje met ongeveinsd enthousiasme. Dat is een hele verademing na al het wantrouwen dat ze tot nu toe op hun tocht hebben onderhouden.

Geknield naast Dalnohr – die voor vandaag weer even voor haar meedhar speelt, net als altijd als ze onder elfen zijn – zit Qelarha zich al snel te verbijten om het onzinnige geneuzel dat de twee elfen uitkramen. In plaats van direct ter zake te komen heeft Dalnohr hun gastheer de kans gegeven om eerst zelf vragen te stellen. Dat is elfenhoffelijkheid. Qelarha kan die hoffelijkheid gestolen worden, vooral nu het erop begint te lijken dat deze elfenwijze alleen maar kennis wil vergaren, in plaats van haar te delen. De vragen houden niet op en zij zit hier gedwongen aan te horen hoe Dalnohr zijn gastheer in alle detail vertelt hoe een mens getraind dient te worden. Qelarha kan haar aandacht niet langer bij het gesprek houden en is bezig weg te suffen wanneer een onverwachte opmerking haar wakker schudt: “En wanneer heb je ontdekt dat ze ... speciaal is?”

Dalnohr is met stomheid geslagen en voelt, voor het eerst sinds ze op reis zijn gegaan, een steek van angst. Al voordat ze vertrokken, hebben Qelarha en hij er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat ze haar magie feilloos verborgen kan houden. Dat doet ze ook nu, dat weet hij zeker, en ze heeft ook geen glimpje van de lath laten doorschemeren.

Toch heeft deze elf juist hier, in het hart van de mensvijandelijke elfenwereld, iets gezien wat hij niet had moeten kunnen waarnemen. Dalnohr probeert zich niet van de domme te houden: door de schrik heeft zijn geest even wijd open gestaan en als Lejas het had gewild had hij er makkelijk in kunnen lezen hoe het precies met Qelarha zit. De wijze kijkt hem echter volstrekt argeloos aan. Hij heeft de vraag gesteld alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Daarom besluit Dalnohr om open kaart te spelen, maar niet voordat hij er achter is gekomen hoeveel zijn gastheer precies weet.

“Wat heb je eigenlijk gezien?” vraagt hij op zijn kalmst mogelijke toon.

Lejas maakt een verrast gebaar, alsof Dalnohr beter zou moeten weten, maar hij antwoordt even hoffelijk als hij de hele tijd is geweest: “Haar aura, natuurlijk. Je gaat me toch niet vertellen dat het nog niemand anders was opgefallen,” voegt hij eraan toe, minder hoffelijk maar zo ontwapenend dat Dalnohr wel moet glimlachen. Het wordt hem langzamerhand duidelijk dat noch hijzelf, nog Qelarha iets van deze elf te vrezen hebben.

“Ach, de meesten van ons letten niet zo op mensen, vooral niet in deze contreien.” Het komt er enigszins wrang uit, een toon die niet helemaal gecompenseerd wordt door de scheve glimlach waar hij zijn woorden mee begeleidt.

“Nee, dat is zo,” zegt de wijze peinzend, waarna hij toevoegt: “Dat is maar goed ook, vooral in deze contreien, zoals je zelf zegt. Trouwens, ook al zou een andere elf hier wel iets zien, de kans dat ze daar een conclusie uit zouden trekken is verwaarloosbaar. Ik ben de enige malloot in de wijde omgeving die zich ooit in mensen heeft verdiept,” besluit hij gekscherend nadat hij Dalnohr zo goed mogelijk gerustgesteld heeft.

Deze lacht met hem mee en legt een hand op de schouder van het meisje, dat naast hem geknield zit en zichtbaar gespannen is: dat merkt hij zelfs zonder de lath te gebruiken.

Qelarha schrikt niet van het gebaar, aangezien ze het gesprek tussen de elfen moeiteloos heeft kunnen volgen. Ze haalt een paar keer diep adem en laat haar schouders zakken, waarop Dalnorh haar een goedkeurend klopje geeft. Blijkbaar voelt hij zich onderhand volledig op zijn gemak bij hun gastheer, want wanneer deze hem nog een vraag over haar stelt antwoordt hij doodleuk: "Waarom vraag je het haar niet zelf?"

Van schrik laat Qelarha alle voorzichtigheid varen. Ze kijkt met een ruk op, recht in Dalnohrs gezicht, dat haar vriendelijk toelacht. Ineens voelt ze zich weer het weerloze meisje dat door een arrogante elf betutteld en voor dom gehouden wordt. Hij plaatst haar in een onmogelijke positie en lijkt het niet eens door te hebben. Hoe kan hij van haar verwachten dat ze met een onbekende elf gaat zitten keuvelen terwijl ze op haar knieën voor hem zit? Zo zal die wijze haar toch nooit serieus nemen? Qelarha voelt zich bij voorbaat boos worden om de neerbuigende toon die elfen bij mensen plegen te gebruiken. Daar heeft ze voor de hele rest van haar leven genoeg van gehad! De blik die ze op Dalnohr gericht houdt, straalt woede uit en ze voelt het branden in haar vingertoppen dat het ontvlammen van haar magie aankondigt. Ze heeft deze over het algemeen goed in de hand, maar boosheid blijft problemen geven. Geschrokken balt ze haar vuisten om het ontluikende vuur te doven, maar niet voordat een paar vonkjes aan haar vingers ontsnappen.

"Die zag ik niet aankomen!" De stem van de wijze, klinkt geïmponeerd. Het gezicht dat in Qelarha's blikveld verschijnt, kijkt evenwel totaal niet geschrokken. Hij lijkt eerder blij, opgewonden, alsof hij net een cadeautje heeft gekregen en niet kan wachten om het uit te pakken.

"Je spreekt elfs, hè," constateert hij alsof het vanzelfsprekend zou moeten zijn. Dan springt hij op met een gemompeld: "Even een stoel halen, dit kan zo niet."

Qelarha's boosheid verdwijnt net zo snel als ze is opgekomen. Hoe zou het ook anders kunnen bij zo'n spring-in-'t-veld? Hij lijkt meer op een mensentiener dan op een elf, afgezien van de oren dan. En de perfecte huid natuurlijk. Maar verder... Alle elfen die ze tot nog toe heeft ontmoet zijn kalm en bedaard en bewegen zich muisstil, terwijl je bij deze zowat elke beweging kan horen, en hij is niet eens meer in de kamer.

Ze kijkt Dalnohr aan en vormt de vraag 'wijze?' met haar lippen zonder geluid te maken, om de scherpe elfenoren van hun gastheer niet te beledigen. Dalnohr haalt zijn schouders op en zendt: *'Bij ons staat 'wijs' niet per definitie gelijk aan 'oud'. Het gaat puur om kennis.'*

"Precies," bevestigt Lejas, die net binnenkomt met de beloofde stoel en blijkbaar de gedachte van zijn gast heeft opgevangen. Hij ziet er duidelijk ook geen been in om zich in een privégesprek te mengen. "Maar ik heb wel heel vroeg mijn kennisreis gemaakt, hoor. Ik was nog maar net volwassen," voegt hij eraan toe terwijl hij de stoel achter Qelarha neerzet en haar gebaart om te gaan zitten.

Zij werpt Dalnohr een snelle blik toe om zich ervan te verzekeren dat het echt toegestaan is, en hijst zich wanneer hij geruststellend knikt op de stoel.

Ondertussen heeft Lejas het zich ook gemakkelijk gemaakt. Hoewel, comfortabel kan zijn houding niet genoemd worden, want hij zit op het puntje van zijn stoel op en neer te wippen en kijkt met verwachtingsvolle blik om de beurt Qelarha en Dalnohr aan.

"En," zegt hij, bijna hijgend van nieuwsgierigheid. "Vertel. Hoe is het zo gekomen met jou? Hoe hebben jullie haar magie ontdekt?" En dan, ziende dat zowel Dalnohr als Qelarha twijfelen: "O, toe nou. Ik vertel het heus niet verder, hoor. Ik ben toch niet gek! Ze zouden het trouwens niet eens geloven," besluit hij met een afwimpelend gebaar.

Qelarha moet op haar lippen bijten om niet te lachen. Deze elf is echt grappig, maar ze vreest dat hij beledigd zou zijn als zij, als mens, om hem in lachen zou uitbarsten.

Dalnohr heeft dat probleem niet; hij laat hardop blijken hoe geamuseerd hij is en zegt: “Goed, jij je zin. Maar alleen als je belooft dat jij ons daarna vertelt hoe jij kon weten dat mensen magie kunnen hebben.” Zowel Qelarha als hij hebben onderhand door dat Lejas hun niet datgene zal weten te vertellen wat ze moeten weten. Het is duidelijk dat hij daar het verkeerde veld van expertise voor heeft. Dalnohr heeft echter het gevoel dat zijn kennis over mensen te diepgaand is voor een elf die deze via de ‘gewone’ kanalen zou hebben vergaard. Volgens hem kan Lejas hun onbewust wel eens een heel belangrijke aanwijzing geven.

“Uiteraard!” grijnst deze. “Eerlijk is eerlijk, toch?”

Zijn gast grijnst terug en wendt zich tot Qelarha. “Wil jij het vertellen, of zal ik?”

“Doe jij het maar,” antwoordt zij, alle schijn van onderdanigheid vergetend. Lejas geeft geen krimp, hij schijnt het zelfs niet eens te merken.

Dalnohr steekt van wal. Hij geeft een korte samenvatting van hoe hij Qelarha aan de hand van haar uitzonderlijk sterke aura heeft uitgekozen, en hoe zij in staat bleek zich in ieder geval gedeeltelijk te verzetten tegen de *lathrain*, de telepathische band die elfen met hun mensen aangaan om hen aan zich te binden en te onderwerpen.

Lejas zit gedurende het hele verhaal te knikken, alsof het strookt met iets wat hij al wist of verwachtte. Dan vraagt hij Qelarha: “En die magie dan? Had je die de hele tijd al?”

Zij schudt haar hoofd.

“Nee, dat niet. Maar toen ik in de leer ging als heler – je weet toch wel wat dat is, hè? Ja? Mooi. Nou, toen ik daarmee bezig ging, bleek dat ik warmte kon overbrengen via mijn handen. Die vaardigheid werd sterker naarmate ik het vaker ging doen. Niet alle mensen kunnen dat, maar daar kwam ik pas achter toen sommigen bang voor mij werden.”

Hun gastheer knikt begrijpend.

“Dat verklaart die aura van je,” stelt hij vast. “Heb je er een idee van waarom jouw magie uiteindelijk wel is ontwaakt?”

Qelarha aarzelt even: “Ik denk dat het is begonnen toen Dal... Mijn Meedhar...”

“Dalnohr,” zegt deze.

Zij glimlacht en bevestigt: “Dalnohr. Toen hij magie op mij ging gebruiken. Dat deed hij om mij te kalmeren en zo. Het kwam elke keer vreselijk heftig binnen en langzamerhand begon ik bij mezelf ook veranderingen te merken. Rare tintelingen en warmtes en zo. Maar ik dacht dat het erbij hoorde. Totdat...” Ze stopt met vertellen en bijt op haar lip. Ze heeft zelf nog steeds moeite met dit deel van het verhaal. Als ze eraan denkt hoe gevaarlijk het is geweest, in alle opzichten, wordt ze elke keer weer week van schrik. Lejas kijkt haar indringend aan, alsof hij de woorden uit haar mond zou willen trekken. Zij slikt een paar keer en probeert het onder woorden te brengen. “Ik werd boos, en...” Verder komt ze niet. De volgende zin blijft in haar keel steken en ze kan niets meer uitbrengen.

Dalnohr schiet haar te hulp: “We waren op de markt. Ik had haar even alleen gelaten en een stelletje jonge elfen uit een andere nederzetting – Ziektevluchtelingen, die zijn er steeds meer, zoals je vast al weet – begonnen haar te pesten. Toen werd Qelarha woedend en ineens verscheen een ring van vlammetjes om haar heen...”

“Vuur! Vuurmagic? Heeft ze... Heb je vuurmagic?” Lejas is opgesprongen, maar hij klinkt niet boos of angstig, zoals elke andere elf zou zijn bij een dergelijke onthulling. Hij klapt in zijn handen en roept uit: “Het klopt dus! Het verhaal klopt!” Hij klapt weer in zijn handen en zijn gezicht straalt alsof er net een heel nieuwe wereld voor hem open is gegaan.

Qelarha voelt Dalnohrs opwindning en begrijpt er weinig van, totdat hij zendt: *‘Ik had al een gevoel dat Lejas ons iets te vertellen zou kunnen hebben, ook al leek dat niet zo.’* Dan spoort hij de elf aan om verder te vertellen.

“Verhaal? Welk verhaal? Had jij al eens eerder van vuurmagie gehoord dan?” vraagt hij op kalme toon.

Qelarha voelt dat hij zijn verwachtingen probeert te temperen en doet haar best om haar eigen opwinding te onderdrukken, om teleurstelling te voorkomen. Ze zijn al vaak genoeg met lege handen vertrokken van een bezoek aan een elfenwijze. Een vaag gevoel is geen reden om te denken dat het nu anders zal zijn, ook al is ze er inmiddels van overtuigd dat Dalnohr het in dit geval intuïtief goed aanvoelt.

Maar Lejas’ verhaal overtreft bijna hun stoutste verwachtingen. Het blijkt dat de wijze, in zijn drang naar kennis, zich ooit in het hoofd had gehaald om de geschiedenis van de verhoudingen tussen mensen en elfen tot in haar eerste begin te achterhalen. Dat is hem onverwacht goed gelukt, laat hij hun weten, en hij vertelt op samenzwerderige toon waar hij achter is gekomen. Er blijkt namelijk een legende te zijn volgens welke mensen ooit magie hadden, maar dat ze die zijn kwijtgeraakt.

“Hoe?” vraagt Qelarha.

Lejas haalt zijn schouders op: “Dat wist de wijze die het mij vertelde niet. Die was alleen geïnteresseerd in de oude elfenkoningen en -koninginnen. Ze wilde me ook niet vertellen van wie ze het verhaal had. Diegene wil niet gestoord worden door nieuwsgierige elfen, zei ze. Ze wacht op iemand die haar bevrijding komt schenken, of zoiets. Een heel vaag verhaal.”

“Zou je ons kunnen vertellen wie die wijze is?” vraagt Dalnohr.

“Hoezo, jullie zijn toch geen geschiedvorsers? Een elf en een mens met vuurmagie? Jullie moeten wel op zoek zijn naar iets bijzonders. Waar zijn jullie eigenlijk naar op zoek?”

Dalnohr en Qelarha kijken elkaar aan en zij knikt dat hij het wat haar betreft kan vertellen.

“Wij willen weten wat de oorsprong van de Ziekte is, en we zoeken de Geheugenbewaarster. We weten niet wie dat is, maar wel dat zij ons de informatie kan geven die we nodig hebben,” zegt hij.

“We moeten weten waar de Ziekte vandaan komt zodat we weten hoe we hem kunnen genezen,” vult Qelarha aan.

Lejas' mond is opengevallen van verbazing en hij kijkt hen met grote ogen aan. Het duurt even voordat hij van zijn verbazing is bekomen, zo lang zelfs dat Qelarha begint te vrezen dat hij hen niet meer zal willen helpen. Maar tot haar opluchting zegt hij uiteindelijk: “Ik geloof jullie. Het klinkt echt idioot, wat jullie zeggen, maar ik geloof jullie. Een elf en een mens met magie, het kan niet anders dan dat jullie samen een bestemming hebben. Dit... Als het inderdaad zo is dat... Denken jullie echt dat de Ziekte genezen kan worden?”

“Qelarha wel. Ik hoop het alleen maar,” antwoordt Dalnohr naar alle eerlijkheid. Zelfs dit is genoeg om het gezicht van de wijze, dat voor het eerst sinds ze hem hebben ontmoet helemaal ernstig stond, te doen oplichten.

“Ik weet genoeg,” zegt hij vastberaden. “Als er maar het kleinste sprankje hoop is op genezing van de Ziekte, dan... Maar hoe kan ik jullie helpen? Ik weet immers niets van een Geheugenbewaarster.”

“Nee, maar de wijze over wie je het had misschien wel. We hoeven alleen maar te weten wie ze is en waar ze woont,” zegt Qelarha.

“Oh, ja, dat kan ik jullie inderdaad wel vertellen. Tenminste... Ik ken haar naam en weet ongeveer waar haar nederzetting ligt, maar helemaal precies kan ik het niet zeggen. Toen ik haar ontmoette was zij zelf ook op een kennistocht. Het enige dat ik weet is dat ze in de omgeving woont van de Vuurwouden, in een nederzetting hoog in de bergen. Sorry,” voegt hij schuldbevestigend toe. “Ik wou dat ik meer kon doen.”

“Maak je geen zorgen. Je hebt ons de meest waardevolle informatie gegeven die we tot nog toe hebben gevonden,” verzekert Dalnohr hem. “Als je ons haar naam kan vertellen, dan hebben we voor het eerst iets waar we gericht naar kunnen zoeken.”

Lejas knikt hem ernstig toe: “Mirjah, zo heet ze.”

“En je weet zeker dat ze nog leeft?” vraagt Qelarha, die nog steeds moeite heeft met de lange levensspanne van elfen, evenals het feit dat hun verouderingsproces maar een paar jaar duurt. Sinds ze dat weet, verdenkt ze elke elf die ze ontmoet ervan dat die op het punt staat om zijn of haar laatste jaren in te gaan.

“Nou, zeker kan ik dat natuurlijk nooit weten, maar ik vermoed van wel. Ze had nog geen enkel teken van ouderdom en dat was zeven wentelingen geleden, dus... “ Hij kijkt haar onschuldig aan en zij kan niet anders dan lachen.

“Daar kan ik wel wat mee. Nou, dan kunnen we! Toch?” vraagt ze Dalnohr, die voor het eerst in dagen ontspannen kan lachen.

“O, maar jullie mogen nog niet weg,” protesteert Lejas en hij pruilt als een kind in zijn teleurstelling. “Er is nog zoveel dat ik wil vragen. Over mensen. En magie. En... Bovendien, het is bijna avond, dat is toch geen tijd om te vertrekken? Blijf gewoon hier tot morgen, ik heb ruimte voor jullie...”

Het is een uitzonderlijk gul aanbod. Elfen delen niet graag hun ruimte met anderen, geliefden en kinderen uitgezonderd, en mensen. Die laatsten tellen alleen niet echt mee, niet als persoon in ieder geval. Alle kennis in de wereld zou normaal gesproken niet genoeg zijn om een elf, zelfs een wijze, zijn huis open te doen stellen voor gasten gedurende de nacht. Lejas moet ze echt mogen, allebei, en Dalnohr en Qelarha voelen zich dan ook zeer vereerd.

“Dank je, Lejas. Een nacht onderdak zal ons zeker goed doen, en we vertellen je graag alles wat we weten. Nietwaar, Qelarha?”

“Absoluut, vraag maar raak.”

Hoofdstuk 2

Dalnohr kent de omgeving van de Vuurwouden, waar de wijze die ze zoeken woont, redelijk goed. Daarom is hij in staat om via magisch reizen Qelarha en zichzelf naar een plek in de bergen te transporteren. Bij aankomst struikelt hij bijna tijdens het wegstappen uit het zandportaal. Het was alsof iets in de omgeving heel even een aanslag heeft gedaan op zijn energie, wat hem uit zijn balans heeft gebracht. Gelukkig is dat gevoel snel voorbij en weet hij het voor Qelarha te verbergen. Dat dacht hij tenminste. Als ze even later richting de plek lopen die ze hebben uitgekozen om hun kamp op te slaan, ziet hij dat ze hem een bezorgde blik toewerpt.

“Ja?” vraagt hij een beetje wrevelig. Hij schaamt zich direct over zijn kinderachtige reactie. Zij kan hier immers ook niets aan doen.

Qelarha negeert de toon, maar maakt van zijn vraag gebruik om een tegenvraag te stellen: “Gaat het weer?”

Dalnohrs eerste impuls is om kribbig ‘ja, dat zie je toch,’ te antwoorden. In plaats daarvan knikt hij wat nors. Hij heeft nog steeds moeite met het idee dat een mens zijn zwakte zou kunnen zien, ook al weet hij dat hij Qelarha niet echt meer als mens kan beschouwen. Hij is vreselijk trots op haar en ook op de ontwikkeling die ze heeft door-gemaakt, en hij ziet haar doorgaans moeiteloos als zijn gelijke. Een deel van hem zal zich echter altijd als haar meedhar zien, in de zin dat hij verantwoordelijk voor haar is. Hij hoort voor haar te zorgen, niet andersom.

Qelarha moet heel goed weten wat nu in zijn hoofd omgaat, maar zoals gewoonlijk weigert ze er rekening mee te houden. Dalnohr maskeert zijn ongemak zo goed en zo kwaad als hij kan, maar hij loopt wat

moeizaam, alsof hij plotseling lood in zijn schoenen heeft. Dat is ze niet van hem gewend, met zijn onuitputtelijke elfenenergie, en hij weet dat het haar zorgen moet baren. Daarom dramt ze door. Hij kent haar, ze moet en zal uitvissen wat er aan de hand is. Zodra ze dat weet, zal ze alles op alles zetten om hem te helpen: eens een heler, altijd een heler. Dat neemt niet weg dat hij er absoluut geen zin in heeft dat zij zich op dit moment met zijn gezondheid gaat bemoeien.

“Ik geloof niet dat je in orde bent,” stelt ze kordaat vast. “Je sleept zowat met je voeten, dat heb ik je nooit zien doen. Zo ben je anders nooit na zandreizen. Normaal gesproken word je er niet eens moe van, en...”

“Qelarha, er is niets aan de hand, heus,” onderbreekt hij haar tirade. Ze heeft gelijk, maar hij voelt zijn krachten met elke stap toenemen. Zij hoeft niet te weten dat hij vandaag om de een of andere reden moeite had om de poort te openen naar deze plek. Hij kreeg zelfs het gevoel dat er iets was dat zich tegen hun aankomst verzette. Zoiets is hem nog nooit overkomen en hij wil niet dat ze zich zorgen gaat maken. Vooral niet nu het erop begint te lijken dat hun missie ergens naartoe gaat.

“Goed dan,” antwoordt zij, en doet er verder het zwijgen toe.

Even later bereiken ze hun beoogde rustplek voor de nacht en zetten hun kamp op. Ze zitten vrij hoog in de bergen en de nachten zijn hier koud. Daarom kiezen ze ervoor om de tent op te zetten, voor het eerst sinds ze zijn vertrokken. Qelarha vindt het jammer om niet onder de sterren te slapen, maar aan de andere kant kijkt ze ernaar uit om samen met Dalnohr in hun tent te liggen. Veilig in zijn armen in hun eigen coconnetje. Hoewel, het is de vraag hoe gezellig het gaat worden. Waarschijnlijk is hij straks hartstikke boos op haar, want hij vindt het nooit leuk als zij ergens over doorgaat wanneer hij het onderwerp voor gesloten houdt. Ze laat zich niet door dat idee afschrikken. Zodra ze na het eten samen bij het vuur zitten zegt ze tussen neus en lippen

door: “Zeg, lag het nou aan mij of duurde de reis vandaag langer dan normaal?”

Dalnohr zucht en legt zijn houtsnijwerk neer. Hij wordt echter niet boos, maar schudt zijn hoofd en haalt zijn hand door zijn haar. Daarna zegt hij een tijdlang niets. Qelarha geeft hem de tijd, in de wetenschap dat hij vanzelf antwoord zal geven, wat uiteindelijk ook gebeurt.

“Ja,” geeft hij toe, “het klopt. Of tenminste, het was niet zozeer de reis zelf, die verliep zoals gewoonlijk. Ik had om de een of andere reden moeite om de poort op te roepen.”

“O?” Ze is verbaasd, maar niet geschokt. Haar kalme reactie helpt Dalnohr ontspannen en hij vertelt door: “Het was net alsof er iets in de weg zat, een soort domper op mijn magie of zo. Ik kwam er uiteindelijk doorheen, maar zoiets is me nog nooit eerder overkomen.”

“Hoe zou dat komen? Je magie raakt toch niet op, hè? Kan dat überhaupt?” Nu schrikt Qelarha toch een beetje. Zijn verhaal suggereert dat magie wel eens feilbaarder zou kunnen zijn dan ze dacht. Dat is alles behalve geruststellend.

Dalnohr lacht: “Nee, hoor. Magie is een deel van je, net als je adem. Ze raakt niet op en zolang jij sterk bent, is jouw magie dat ook. Nee, dit had niets met mij te maken, geloof me. Het had met de energie op die plek te maken, ik zou alleen niet weten wat.” Hij haalt zijn schouders op, alsof het allemaal niet zoveel voorstelt. Qelarha weet echter dat het hem wel degelijk zorgen baart, maar dat hij die probeert te maskeren. Ze snapt ook waarom hij het doet, want het laatste dat ze nodig heeft, is een reden om magie te wantrouwen. Ze had een vliegende start in het allereerste begin, waarin ze haar krachten razendsnel onder controle kreeg. Maar de laatste tijd is ze steeds meer twijfels over zichzelf gaan krijgen. Die vervelende vonken, of zelfs vlammen die ze sinds ze op reis zijn produceert elke keer als ze boos wordt, maken haar onzeker. Ze begint er zelfs wel eens aan te twijfelen of ze ooit een vollere magiër zal worden.

“Trouwens, het wordt weer eens tijd dat we jouw magie gaan oefenen,” zegt Dalnohr, en Qelarha beseft dat hij dat niet alleen doet om haar aandacht af te leiden. “Je hebt er niets meer aan gedaan sinds we het Blauwe Woud hebben verlaten.”

Ze trekt onmiddellijk een lelijk gezicht en mompelt: “Vijf dagen geleden, ja, een hele eeuwigheid.” Ze verzet zich echter niet. Aan het begin van hun tocht, toen Dalnohr haar begon te leren hoe ze haar magie kan gebruiken om zichzelf tegen zowel magische als fysieke aanvallen te verdedigen, vond ze het geweldig spannend. De lol is er onderhand al lang van af en ze zou veel liever haar krachten voor iets positiefs gebruiken. Maar ook al geniet ze niet meer van de training, ze begrijpt dat deze echt nodig is. Het is niet alleen dat ze zichzelf moet kunnen verdedigen: ze heeft gemerkt dat hoe sterker haar krachten worden, hoe beter ze in staat is om de Ziekte te bestrijden. Dalnohr en zij zijn al vier keer een plek tegengekomen, en elke keer kwamen ze iets verder bij het genezen ervan. Ze kan het alleen niet helpen dat ze soms een beetje bang wordt van hoe sterk haar magie wordt. Ze zucht, neemt de hand aan die Dalnohr haar toesteeft en laat zich door hem omhoog trekken.

“Vooruit dan maar weer.”

Ze schopt haar laarzen uit en loopt naar de oever van de beek, waar ze haar broekspijpen zo ver mogelijk oprolt. Het water stroomt rustig op deze plek, zodat ze er zonder gevaar in kan gaan staan. Ze waardeert het dat Dalnohr niet weer probeert om haar ervan te overtuigen dat het overbodig is: dit heeft ze nodig om zich veilig te voelen. Zelf gaat hij op een tiental passen afstand van haar staan.

“Vandaag gaan we projectielen afweren,” kondigt hij aan, tot haar grote schrik.

“Wat! Maar het is al bijna donker!”

“Nou, dan zorg je toch voor licht,” plaagt hij en grinnikt wanneer zij een gouden gloed begint uit te stralen terwijl hij de eerste aardkluit omhoog laat zweven. Haar lichaam was al licht gaan geven voordat ze

haar magie had ontdekt. Dat was toen Dalnohr hartsenergie met haar begon te delen, hoewel ze op dat moment geen van tweeën beseften wat dat stralen van haar betekende. Ze is nu sinds kort in staat om haar aura te manipuleren, inclusief het te laten oplichten door haar vuurmagie te gebruiken. Dalnohr was zeer onder de indruk van deze nieuwe truc van haar, en heeft haar verteld dat de lucht- en aardemagie van de elfen dit niet voor elkaar kunnen krijgen. Het kan ook zeker nog van pas komen, alleen niet nu, beseft Qelarha nog voordat de elf roept: “Grapje, doe maar weer uit. Je moet toch in het donker leren vechten. Concentreer je op het geluid,” voegt hij eraan toe en stuurt de klont aarde met hoge snelheid haar richting uit.

De kluit vliegt met een doffe klap tegen haar arm aan en ze stoot een verontwaardigd ‘au’ uit, dat de elf echter negeert. Dat doet hij altijd. Hij wil dat ze op scherp staat en ontziet haar niet in het minst.

Bij de volgende aanval is ze wel voorbereid. Haar enige magische verdediging is het hitteschild dat ze heeft leren opzetten, maar deze is bijzonder effectief gebleken tegen allerlei soorten aanvallen. Het houdt geen projectielen tegen, maar het kan de meeste materialen zachter maken, waardoor ze vertragen en makkelijker neer te slaan zijn. Aarde is helemaal gemakkelijk, dat droogt uit en valt dan zo uit elkaar. Ze weet echter dat Dalnohr het haar snel moeilijker zal maken.

Inderdaad, nadat ze een paar van zijn aardkogels zonder zelfs maar een vinger uit te steken heeft verkruimeld, houdt hij het voor gezien met de ‘zachte’ aanpak. Hij zegt niets en het is onderhand ook te donker geworden voor haar om te onderscheiden wat hij precies doet. Maar ze kan wel zien dat hij beweegt, en ze hoort ook zijn vingers over de grond schrapen. Even later vangen haar oren het gefluit van een aankomende steen op. Hij heeft er nog nooit een naar haar gegooid, en ze reageert zuiver instinctief, waarbij ze een nieuwe mogelijkheid van haar hitteschild ontdekt. Ze reikt met haar geest uit naar haar magie en bundelt een deel van haar schild samen in een soort vuist. Daarmee slaat ze de steen gewoonweg terug in de richting

vanwaar de aanval is gekomen. Ze let er niet op of de steen haar doel raakt, maar een gedempte uitroep van Dalnohr laat haar weten dat hij haar actie heeft opgemerkt. Ze laat zich er echter niet door afleiden. In plaats daarvan blijft ze op scherp staan om het volgende projectiel aan te kunnen horen komen.

Het duurt niet lang totdat dit inderdaad gebeurt, enkele tellen later gevolgd door een tweede steen, maar dan vanuit een andere hoek. Qelarha slaat ze moeiteloos af. Dan begint het stenen te regenen en moet ze alle zeilen bijzetten om ze van zich af te houden. Dat lukt voor een groot deel, maar een aantal projectielen vindt zijn doel. Morgen zal ze meerdere blauwe plekken hebben. Dat is op zich geen probleem, die genezen vanzelf weer, en zolang ze haar gezicht maar weet te beschermen loopt ze geen gevaar. Maar het blijft vervelend. De zon is onderhand helemaal ondergegaan en de sterren zijn nog niet opgekomen: het is pikkedonker en de stenen blijven komen.

Qelarha voelt haar maag samentrekken: zo kan ze toch niets beginnen! Ze staat op het punt om Dalnohr te roepen en te vragen om te stoppen. Dan valt haar een van hun vroegste trainingssessies in, toen hij aanving haar te leren zich met magie te verdedigen. 'Je moet je door niets laten afleiden,' zei hij toen. 'En al helemaal niet door je eigen gedachten. Het is precies als bij het mediteren: de gedachten zijn er, maar je negeert ze. Dat kan jij.' Onmiddellijk wordt ze kalmer. Ze raakt in dezelfde soort trance als tijdens meditaties, maar haar lichaam en geest blijven scherp en alert. Het niet kunnen zien stoort haar niet meer. In plaats daarvan begint ze scherper te horen, wat haar helpt om een groter aantal van Dalnohrs projectielen af te slaan.

Dan gebeurt er iets onverwachts. Er ontstaat een gloed, precies waar ze weet dat de elf staat. Eerst denkt ze dat ze het zich inbeeldt, totdat de gloed een gestalte wordt. Ze ziet hoe die zich buigt, ze ziet de arm naar achteren en weer naar voren zwaaien. Onmiddellijk daarop hoort ze een steen door de lucht fluiten.